

L'APUNT

Un 'Licors' improbable

Guillem Vidal

La posada altra vegada en circulació del documental *Canet Rock*, de Francesc Bellmunt, ens permetrà recuperar un dels moments més delirants no únicament de l'anomenat "Woodstock català" sinó de la història rock d'aquest país: la performance definitiva, punk totalment *avant la lettre*, de Pau Riba, amb *Licors*, ascendida des de fa temps a la categoria de llegenda.

Trenta-nou anys després, tot observant el programa del Canet Rock del segle XXI, es fa impossible imaginar cap dels grups protagonitzant una salvatjada com la de Pau Riba. En el Canet Rock del 2014, el seny guanya per golejada a la rauxa i, per molta qualitat que tinguin els grups, es fa inimaginable un espectacle de l'absurd tan punyent com aquell.

Imatges del Canet Rock de l'any 1975. La Companyia Elèctrica Dharma i Els Comediants actuant davant un públic multitudinari, Pau Riba en plena actuació, un jove tocant la guitarra en un moment de descans del festival i una imatge de gent dormint al Pla d'en Sala l'endemà del matí, després de "12 hores de música i follia" ■ FRANCESC FÀBREGAS

Mirador

Jaume Vidal

Records d'una nit d'estiu

Els anys previs a la mort de Franco, Catalunya intentava tossudament viure com si la democràcia ja hagués arribat. Petits espais de llibertat que es conquerien sovint amb quatre acords com els dels festivals de cançó de Canet, on assistien joves atrets per la música, però sobretot per un desig de canvi social i per un anhel polític. A més d'aquests joves, hi havia un altre gruix –molt de gruix– de jovent de formes polítiques menys estructurades, però que també glatiaven per posar fi a la dictadura. Els roquers, contraculturals i hippies que s'emmirallaven en els temps passats de l'illa de Wight i que creien que a més de l'acció política, la societat també es canviava amb cançons i amb actituds personals. Aquests joves van dir-hi la seva i van demostrar el seu potencial responent a la crida del primer Canet Rock. Estiu de 1975 i una trobada que va re-

ivindicar tot allò que el règim havia negat: pluralitat, festa, sexe, drogues, trencament de convencions.

Mentiria si pogués fer un recorregut detallat per aquell primer concert perquè molts dels records d'aquella nit d'estiu se'm barregen amb les d'altres edicions i fins i tot algun Canet de Cançó. Potser la més fefaent prova que sí que vaig ser-hi és que encara conservo, com un valuós tresor, l'entrada del festival. Recordo un matí, un sis-cents i una colla d'amics fent l'ase per Canet sense que la Guàrdia Civil mogués un dit. Recordo la Plateria, la Voss del Tròpico cantant a trenc d'alba, recordo l'olor d'herba i no la del prat. Recordo el moscatell, em recordo cantant *Qualsevol nit pot sortir el sol* perquè havien prohibit el Sisa. Recordo el Canet del 78, impulsat pel Pau Riba, amb l'actuació de Blondie i Ultravox, que ens feien adonar que els hippies de Woodstock ja començaven a ser yuppies. Recordo les paradetes, amb olor de menjar i olor de patxuli. Recordo una noia. Recordo un petó. Recordo despertar-me amb el Masturbadors Mongòlics que feia que els imperdibles fessin obsolet el signe de la pau. Recordo la lluna i la pluja. Recordo els xiulets a Lole i Manuel. Molta gent. Em sembla sentir la flauta travessera de Dolors Palau. Recordo que Canet va fer possible viure el somni de la llibertat. Ni que fos en una nit d'estiu. Recordo que no recordo.

nous camins

brots, vinculada a La Trinca, i per la sala Zeleste, la llavor de l'actual Razzmatazz –explica Fàbregas–, i penso que no se'ls ha reconegut prou.”

Un cartell actual

La joventut d'aleshores mirava cap a Europa, amb la referència dels festivals de l'illa de Wight (al sud d'Anglaterra), del 1968 al 1970, i el de Woodstock, el 1969 a Nova York. Un esperit que va recollir el mateix Fàbregas, amb Àngel Casas i Francesc Bellmunt, en el documental sobre la primera edició del Canet Rock. “Vaig estar treballant com a fotògraf, i

vaig viure molt de prop les actuacions, la vida dins l'escenari, i també la manera de fer del públic”, recorda el fotògraf.

Enderrock va publicar una edició especial del film l'any 2004, per celebrar el número 100 de la revista, i es va esgotar de seguida. Coincidint amb el nou festival, Lluís Gendrau, director del grup *Enderrock*, explica que “la Biblioteca de Catalunya n'ha fet una còpia restaurada que inclou les actuacions i les entrevistes que es van fer”. *Enderrock* n'ha impulsat la reedició amb un contingut extra amb el títol *El Woodstock català*,

30 anys després. Els nostàlgics potser no trobaran el que busquen al Canet Rock, o potser sí. El festival torna amb el mateix nom i la mateixa filosofia: ser un festival jove, a l'aire lliure i amb un cartell d'artistes de referència. Hi haurà rock dels noranta amb Els Pets, Brams, Gerard Quintana i Gossos, i el

El Canet Rock 2014 no té un esperit nostàlgic: hi actuen els grups de pop rock actual

mainstream català, amb Els Amics de les Arts, Manel, Txarango, Joan Dausà, Mishima i Blaumut. Hi haurà espai també per a l'electrònica de The Pinks, la fusió de Delafé y las Flores Azules i el pop dels Love of Lesbian. L'actuació de Caïm Riba, que agafarà el relleu del seu pare, és l'única connexió de l'edició del 2014 amb la del 1975. Fàbregas creu que el paisatge “deu haver canviat molt”, però està convençut que el Canet Rock continua sent molt especial. “Vivim un altre moment històric, però crec que és la millor època del pop rock català.” ■